

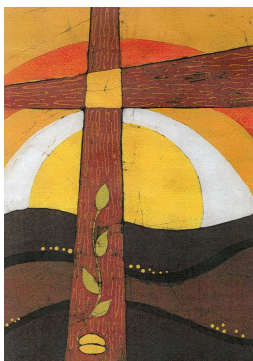
Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

NADĚJE PŘESAHUJÍCÍ SMRT

Podzimní čas, který prožíváme, je čas, kdy uzrály nejrůznější plody a semínka (kaštiny, bukvice, semínka šišek, plody jilmu, ale také kukuřice a pšenice apod.) Je to čas, kdy při pohledu na rozmanitost plodů přírody si klademe otázku, odkud se plod semínka vzal, jaký je, co z něj může vyrůst, co všechno už „prožil“, co má ještě „před sebou“. A s tímto zamyšlením, v atmosféře dušiček, nás napadne, že chvíle, kdy plody dozrávají, se podobá okamžiku, kdy člověk umírá, ale také okamžiku, kdy něco nového vzniká.

Při psaní těchto řádek, při pohledu na podzimní plody, které jsem během podzimu nasbíral, si běh „mého semínka“, mého tedy i ten můj, začal ve život. Ten život, který ve chvíli probudil a začal růst. plod života. Ale tím můj slední větou mého příběhu psáno. **Než uzrají plody, ženo semínko.** Chvíle, kdy země, se podobá chvíli, se zvlášť v tomto můžeme ptát: Co s ním bude? Vyroste z něj něco?

říkám: Co vypráví příběh života. Každý příběh, chvíli, kdy mi byl dán mně byl, se v jednu Roste dál, aby dozrál v příběh nekončí. Za po-Života bude jednou **namusí být do země vlo-** je semínko vloženo do kdy člověk umírá. A my dušičkovém čase

To neví nikdo z lidí. My křesťané věříme, že i když člověk zemře, tak jeho život nekončí. Očekáváme obnovu života. S naším životem je to podobně jako se zrnem, které v zemi umírá, aby se z něho narodil nový život. Křesťanská víra nás učí „pochopit“ tento paradox života: umíráme, abychom se narodili do nového života. *...jestliže pšeničné zrna nezapadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek (J 12,24).*

Ve své víře v posmrtný život si připomínáme jména těch, které Ježíš vzkřísil z mrtvých (Jairova dcera, mládenec z Naimu, Lazar), ale také jmé-

na těch, kteří pro Ježíše zemřeli (apoštol Petr a Pavel, svatá Ludmila, svatý Václav). Především si však připomínáme ty, které jsme znali a kteří již zemřeli (rodiče, sourozence, kamarády, sousedy, lidi blízké i vzdálené). Při vzpomínce na naše věrné zemřelé, kdy zdobíme hrob křížem, hořícími svícemi a květinami, děkujeme Pánu, že zemřel a vstal z mrtvých. Děkujeme za naději, že po své smrti také vstaneme z mrtvých. Podzimní svátky Všech svatých a dušiček jsou svátky velké naděje obnovy života.

Dobře je oslavme.

P. Kamil

PROMĚŇUJÍCÍ SE SVĚTLO

Zlatavý stín
v sepnutých rukách mihotá
se svíce,
v ledovém přítmí není vidět
více,
jen siluety postav světlem
nalezené.
Proměnlivost šed' na zed'
vrhá,
stěna bez nás je bílá
až rudá,
šedavé hejno ptáků jak
v odletu plápolá.
Děšť v korunách zas šumí,
okny vítr zalomí,
v zlatavé stíny hořem se
promění postavy.
Náhle světlem jsou jaté,
ohněm jsme nalezeni
i očištění už po mnohokráté.

Jája Trojanová

ŽIVOTNÍ VYZNÁNÍ

Rozhovor

se slečnou Janou Kouklovou

Při rozhovorech do farního Věstníku se každého ptáme, zda by nám prozradil něco o své rodině, dětství a mládí. Mohla byste nám něco říci i Vy?

Narodila jsem se jako jedna z dvojčat v Praze v Karlíně. Se sestrou Marií jsme byly pokřtěny v místním kostele sv. Cyrila a Metoděje a tam také v mládí biřmovány. Na dětství i mládí mám krásné vzpomínky. Zdá se mi, že to byla klidná a neuspěchaná doba. Dokázaly jsme se ze všeho těšit a všechno opravdově prožívat. My jsme se těšily spolu, vážily jsme si svých učitelů a nerady jsme se po dokončení loučily. Ráda si připomínám také některé církevní svátky. Hlavně Vzkříšení a svátek Božího Těla. To si dnes neumí nikdo ani představit. Oslavy se konaly venku, okna domů, kolem kterých šel průvod, byla osvětlena svíčkami, řemeslníci šli ve svých uniformách, muzikanti měli též svoje uniformy a samozřejmě nechyběla spousta družiček. Často také vzpomínám na Sbor katolické mládeže v Karlíně.

Jaké bylo vaše povolání?

Zaměstnání, na které nejraději vzpomínám, bylo v Národním divadle. Pracovala jsem tam v kuchyni 14 let. Bylo to prostředí, které mě velmi obohatilo. Setkávala jsem se tam s našimi nejlepšími umělci nejen při představeních, která jsme měli volně přístupná, ale i v „civilu“. Po-

znala jsem tam např. začínající mla-
dičkou operní pěvkyni Evu Urbano-
vou. Vzpomínám s velkou úctou na
Martu Krásovou, na výbornou zpě-
vačku Marii Tauberovou, naši nej-
lepší představitelku Libuše, a Marii
Podvalovou. Z mužů jsem měla nej-
raději po stránce umělecké, ale i cha-
rakterové Eduarda Hakena a Beno
Blachuta. Tito dva byli i velkými
přáteli v soukromém životě a jsou
pohřbeni ve společném hrobě na
Vyšehradě vedle Antonína Dvořáka.
Po odchodu do důchodu jsem měla
pocit, že bych ještě mohla dělat něco
prospěšného. Nebyl to normální pra-
covní poměr, bylo to zadarmo. Zača-
la jsem navštěvovat osamoceně a
opuštěné ženy. Třem z nich jsem
dosloužila do smrti a zařídila po-
hřeb.

Co Vás přivedlo do Čestína?

Do Čestína jsem jezdila léta se
svými rodiči za sestrou Marií, která
zde byla více než 40 let hospodyní
na faře. Moc jsem ji obdivovala.
Měla hodně práce, která nebyla vů-
bec lehká. Tenkrát nebyla na faře
voda, musela ji nosit až z družstva.
Zvlášť při praní to bylo velmi nároč-

né. Dnes si to nedovedeme předsta-
vit. Starala se o úklid a výzdobu kos-
tela a všechno měla ve vzorném po-
řádku. Poněvadž nebyl dostatek pe-
něž, pěstovala králíky a slepice, aby
se ušetřilo. Od lidí z okolí také ne-
mohla čekat pomoc a přátelství. Při-
šlo i udání. S panem děkanem Ku-
bíčkem je posilovalo přátelství okol-
ních kněží. Já jsem přišla natrvalo do
Čestína, abych pomohla sestře s pra-
cí. Onemocněla a potřebovala sama
ošetření. Dostala silnou cukrovku,
po amputaci prstů jí amputovali ce-
lou nohu, ale stejně za měsíc zemře-
la. Poněvadž jsem jí slíbila, že se o
pana děkana Kubíčka postarám, tak
jsem zůstala na faře v Čestíně celých
osm let.

Utkvěly Vám v paměti některé události, které jste prožívala v blízkosti pana děkana Kubíčka?

Já mám ve vzpomínkách pana
děkana jako člověka, který všechny
překážky překonával s dobrou nála-
dou a klidem. Svou dobrou náladou
a klidem získával přátelství mnoha
lidí. Lidé ho rádi navštěvovali a on
se z jejich návštěv do posledních
dnů radoval. Stal se oblíbeným a
váženým občanem Čestína. Fyzic-
kou kondici si prý, podle jeho slov,
udržoval denním cvičením.

Dosloužit nemocnému do jeho smrti je velmi náročné. Jak jste vše zvládala?

Nebylo to vždy lehké. Pan děkan
si sice nikdy nenaříkal, ale byl špat-
ný pacient. Nikdy nechtěl do nemoc-
nice, nepřiznal kvůli tomu obtíže a
říkával, že doktorům se musí trochu

lhát. V noci jsem měla u sebe vysílačku, takže jsem slyšela každé jeho hnutí, moc jsem toho nenaspala. Smysl pro humor ho ale neopouštěl. Někdy mě v noci přivolával a odůvodňoval to tím, že chtěl vědět, jestli spím. Mně to moc vtipné nepřipadalo. Pár dní před smrtí byl stížen mrtvicí. Od té doby hodně slábl a jen pospával. Když umíral, byl velmi klidný a nakonec usnul.

Jak se těšíte do nového prostředí domu pro seniory v Mukařově, kam odcházíte ze zdejší farnosti? Chtěla byste říci něco na rozloučnou?

Do Mukařova se těším. K tomu kroku jsme se rozhodly ještě se sestrou v r. 2002. Teď tam odcházím sama. Budu tam mít kuchyňku, pokoj a příslušenství. Jedinou nevýhodou je, že je to v 1. poschodí a mně už nohy neslouží. Jsem přesvědčena, že je to správné rozhodnutí. Po Čestíně se mi bude stýskat. Mám tu hodně dobrých a známých lidí. Několik rodin z Čenovic, nejvěrnější přítelkyni pani Štamberkovou a mnoho dalších. Všichni mi slibují, že mě přijedou navštívit, tak jsem zvědavá. Pan Genov mi slíbil, že se ještě jednou do Čestína dostanu. Loučení bude těžké, zvykla jsem si tady a mám ráda i zdejší přírodu.

Děkuji všem za jejich přátelství a přeju to nejlepší. Boží požehnání a prosím o vzpomínku.

Děkujeme Vám, slečno Jano, za rozhovor a přejeme klid, radost, dobré lidi ve vaší blízkosti a Boží ochranu.

MH

KDO JE PRO MNE SLEČNA JANA

Milá, elegantní, pracovitá, veselá, obětavá a starostlivá dáma. Dáma proto, že si vždy dává záležet na tom, aby jí oblečení pěkně a vkusně ladilo dohromady. Dáma i proto, s jakou samozřejmostí převzala po své sestře Mařence péči o pana arciděkana Kubíčka a o celou faru.

Když přišel někdo na faru na návštěvu, Jana ho pohostila a mile přijala. Všechnu práci a péči zvládala, i když v poslední době už sama potřebovala někoho, kdo by pečoval také o ni. Naštěstí se pár hodných lidí našlo. Měla vždy něco dobrého nejen pro pocestné, ale i pro kočky, kterých bylo kolem fary neustále nepočítaně. O pana arciděkana Kubíčka se starala s velikou láskou a obětavostí ve dne i v noci.

Jednou v neděli po mši svaté

jsme byli jako obvykle na faře. Pan arciděkan seděl u stolu, v ruce sklenku něčeho posilujícího a slečna Jana se nemohla za ním protáhnout. Chtěla přinést nějaké další dobroty na stůl. Pan děkan se na ni trochu otočil, ale židli neposunul a řekl: „Kdyby trochu zhubla, tak se tam vejde!“ Ten, kdo pana děkana znal, ví, že to myslel dobře a taky ví, že to byl dobromyslný žert, taková klukovina, k jaké byl ten důstojný pán vždy pohotově připraven. Pánbůh ví, že štíhlá a drobná Jana tyto žerty přijímala vesele a nejednou je panu arciděkanovi i oplátila.

Moc slečně Janě přeji, aby se jí v novém domově v Mukařově líbilo a potkala tam samé hodné lidi.

Markéta Havrdová

K těmto přáním se jako kněží janovické farnosti připojujeme a děkujeme slečně Janě za věrnou službu, kterou pro P. Kubíčka, pro lidi a naši farnost vykonala. Zvlášť s P. Kamilem rádi vzpomínáme na loňský Štědrý večer na čestínské faře.

P. Josef

PO STOPÁCH JEŽÍŠOVÝCH VE SVATÉ ZEMI

Ve Svaté zemi jsem byla již jednou, před deseti lety. Nyní mě však zaujala náplň cesty, a to výrazně duchovní, a ta mě zlákala, že jsem jela znovu. A neklamala jsem se.

Mohu uvést svůj nejsilnější zážitek. Samotná poušť. Když jsem do ní vstoupila, okamžitě jsem se ocitla v jiném světě. Ve světě proroků, pouštních otců, ale hlavně jsem vnímala přítomnost Boha. Víím, že Bůh

je vždy se mnou, tady to však bylo daleko silnější. Velmi silně mě oslovilo na začátku naší cesty slavení mše Svaté v poušti. Totéž jsem prožila druhý den ráno, když jsme se modlili breviář v pouštní oáze kibucu Almog. Třetí silný moment následoval při společném rozjímání uprostřed rozlehlé judské pouště. To, co jsem prožila na začátku naší cesty po Svaté zemi, je pro mě těžko sdělitelné, poušť se musí zažít, aby jí člověk porozuměl.

Během naší cesty bylo ještě mnoho jiných krásných momentů. Tento však je pro mě nejsilnější.

MJ

STOPY JEŽÍŠE V PŘÍRODĚ

Ve dnech 9. - 18. 10. 2010 jsem se s cestovní kanceláří Dr. Petra Křížka zúčastnila Duchovní cesty do Svaté země po stopách Ježíše Krista.

Samozřejmě hmatatelná svědectví vydávají místa působení a zázraků Ježíše a jeho učedníků, na jejichž základech postupně vznikaly působivé stavby, chrámy, kostely, kaple, zkrátka stopy svatých míst. Boží přítomnost dokládají však i tvorové v přírodě, kteří se přidávají k účasti na bohoslužbě.

Na počátku pobytu ve Svaté zemi na mne silně zapůsobila Judská poušť, kde P. Kamil Vrzal sloužil první mši svatou. V hlubokém tichu pouště se začaly ozývat hlasy nebeského ptactva, nejdříve jednotlivě, pak postupně sílily, zněly rozmanitě, a s námi poutníky chválily Boha.

A víte, co nás vzbudilo první noc, kterou jsme strávili v kibucu Almog? Zpěv ptactva, zejména skřivanů, a to v době, kdy si u nás skřivanek ani nevrvzne.

Na Hoře Blahoslavenství, kde jsme si v mumraji poutníků našli tichý koutek, při předčítání Horského kázání náhle přilétlo hejno ptáč-

ků, posedali jeden vedle druhého na větev blízké palmy a naslouchali hlasu Božího slova jako při kázání sv. Františka z Assisi.

Osud mě nasměroval do Svaté země, abych se zde opět po měsíci setkala se mnou obdivovanými a milovanými vlaštovičkami, které nás poutníky doprovázely po celou cestu z Hory Blahoslavenství.

V údolí řeky Jordánu jsem si připomněla, že tudy každoročně prolétne na půl miliardy ptáků na své cestě z Evropy do Afriky.

Svatá země má svůj hluboký duchovní rozměr, největším problémem je zde voda, bez vody není život, a přece ze skály vytryskne v poušti pramen, pramen života. V naší krásné zemi je vody dost, všude nás provází zeleň, rozmanitost přírody. Myslím si, že si darů přírody ani dost nevážíme, mnohdy je ani nevnímáme.

Svatá země nám podává Boží ruku, možnost vnímat Boží přítomnost, nekonečný prostor prostřednictvím přírody.

Marie Hermannová

CESTA POKRAČUJE

Dlouho očekávaná a některými z nás i trochu obávaná (strach z neznámého a z prvního letu) cesta po Svaté zemi skončila. Myslím, a mohu za všechny zodpovědně prohlásit, že skončila ke všeobecné spokojenosti a v naplnění i těch nejnějnějších přání.

Deset dní putování po stopách Ježíše Krista od narození, přes jeho veřejnou činnost až po symbolické oslavení velikonočního tridua v Jeruzalémě, bylo prosyceno Boží přítomností a láskou. Celá poutnická skupina byla naladěna na jedné duchovní vlně a projevovala v dnešní době tolik potřebnou soudržnost a vzájemné pochopení.

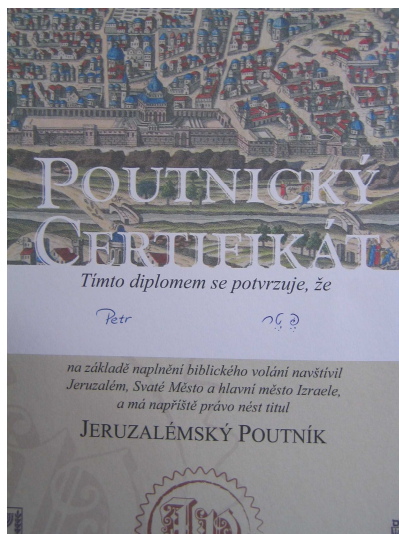
Je třeba vyjádřit veliký dík všem zúčastněným na organizaci této pouťi. Hlavnímu organizátoru Petru Křížkovi za velice citlivé vytypování jednotlivých míst. Jeho asistentce Pavle za odborný výklad a odbourávání mnohých klíšé a předsudků. Páteru Kamilovi za jeho duchovní podporu a vedení mší svatých a Andree Rožánkové za hudební doprovod.

V neposlední řadě patří velký dík

místním průvodcům panu Danymu, na jehož oblíbené zvolání: „Oukej Češi, jsme všichni? - kulampo“ budeme dlouho vzpomínat. Řidiči autobusu panu Mortadovi, který se snažil zpestřit cestu zájízdkami ke svým známým arabským obchodníkům, aby si vzájemně vypomohli získáním bakšišného, a samozřejmě veškerému personálu hotelů a místním lidem, které nám Hospodin posílal do cesty, aby nám pomohl rozvířít nové obzory a nastínit nové pohledy na krásu jeho stvoření.

Veliký dík patří Stvořiteli a Duchu Svatému za držení ochranné ruky nad výpravou a za to, že nám dal možnost načerpat tolik světla a tepla jeho lásky a dovést ho do našich v současné době již podnebí (a bohužel i duchovně) chladných Čech.

Snad jen na závěr použijme Hebrejské zvolání – Na shledanou. Za rok v Jeruzalémě !

LÁSKA SVATÉHO ALOISE (6. část)

Při Aloisově svatořečení stojí v bulle napsáno: „*Jeho lásku zvláštní řečí slavit dlužno, neboť byla co největší.*“

Alois si prával chodit do nemocnice, aby mohl posluhovat nemocným, spravovat lože, aby se jim dobře leželo, dávat jim jíst, umývat nohy, zametat světnice, povzbuzovat je k trpělivému snášení nemoci a připravovat je k sv. zpovědi. V klášteře prosil o dovolení, aby směl nemocné přes den navštěvovat a těšit. Když mu bylo zakázáno pro časté bolesti se učit, vždy odešel za nemocnými spolubratry nebo pomáhal ošetřovatelům umývat nádobí, připravovat potřebné věci k ošetřování. Nejvíce mu ale ležela na srdci starost o jejich duše. Pokud by mu to představení dovolili, odešel by třeba i do Indie. Pozoroval-li sv. Alois, že někdo v koleji potřebuje duchovní podporu, snažil se, jak nejlépe mohl, získat jeho důvěru a pak s ním rozmlouval i několik dní.

Mnoho spolužáků mělo rádo duchovní debaty s Aloisem. Alois využíval vhodně pro jejich duchovní povzbuzení každou situaci, místo a prostředí. Ačkoliv byl vždy vážný, přece se nikomu nezdál protivný. Každému za sebemenší službu velice děkoval.

Roku 1590 panoval v Itálii veliký hlad. Bylo všude vidět mrtvé na ulici. Jednou pravil P. Mastrilli

sv. Aloisovi: „*Bůh nám prokázal, bratře Aloisi, veliké dobrodiní, že jsme se nezrodili v chudobě jako tito ubožáci.*“ Ale Alois rychle odpověděl: „*Ještě větší však nám prokázal dobrodiní, že jsme se nezrodili mezi Turky.*“ Z toho velikého hladu následující rok vypukl v celé Itálii mor. V Římě umíralo více lidí, neboť sem mnoho chudých přišlo vyžebrot si almužnu. Nepomohla ani štědrost papeže Sixta V., který vydal 500 000 dukátů, ani 90 000 dukátů, které po jeho smrti obětoval sbor kardinálů.

Tovaryšstvo také mnohým hladovějícím rozdávalo almužny. P. generál Klaudius Akvavia dal postavit vlastním nákladem nemocnici a sám ubožákům posluhoval. Alois často chodil po ulicích, prosil o almužnu pro nemocné. Pak prosil své představené, aby ty nemocné chudáky mohl ošetřovat. Vybíral si především ty, kteří byli protivní a velmi oškliví. Záhy dostali představení strach, že by se mohl Alois nakazit a odvolali ho. Stále plakal a prosil o opětovné

dovolení ošetřovat nemocné. Konečně představení svolili, aby pracoval ve špitále Panny Marie, kde lidé měli jiné nemoci nežli mor. Jenže Boží prozřetelnost tomu chtěla jinak. Našel na ulici muže, který měl velkou horečku. Naložil si ho na ramena, a donesl do nemocnice a tam ho ošetřoval.

Nemocný byl nakažen morem a 3. března se morem nakazil i sám Alois. Nemoc postupovala pozvolna. Zápasil s ní. Dokonce překonal infekci. Zůstaly jen horečky, které mladíka trápily po tři měsíce.

20. června roku 1591 přišel ráno k nemocnému bratr Mizzetti, který opatroval nemocné spolubratry otevřel okno a řekl: „Hleďte, bratře Aloisi, jsme živi a neumřeli jsme, jak jste myslel a pravil.“ Ale Alois tvrdil, že umře. Bratr odešel ke staršímu ošetřovateli a řekl mu, že Alois tvrdí, že zemře. Šli oba k němu, ohmatali mu tepnu a pravili společně, že je mu lépe. Alois na to odpovídal: „To se vám zdá, že je mi lépe, ale večer umru.“ A prosil bratra, aby požádal P. rektora, aby mu přinesl sv. přijímání. Nikdo jeho slova nebral vážně. Dopoledne rozjímal o Božích věcech, modlil se. Kolem poledne prosil znovu velice o svaté přijímání, ale opatrovatelé o tom nechtěli slyšet. Když však stále naléhal, odvětili mu, že už v neděli přijímal, a že po druhé nemusí. Odpověděl jim: „Poslední pomazání lze ovšem jen jednou přijímat, ale svaté přijímání může se přijmout vícekrát.“ Ale svaté přijímání mu znovu

odmítli přinést. Až k večeru ho přišel navštívit P. Jan Křtitel Lambertini z noviciátu od sv. Ondřeje. Prosil i jeho. Ten Aloisovi přání splnil.

Když mu P. rektor podával Tělo Páně, řekl: „Přijmi, bratře, potravu na cestu, Tělo Pána našeho Ježíše Krista, kterýž ostříhej duše tvé k životu věčnému.“ Brzy na to vstoupil do světnice P. provinciál a tázal se ho: „Co děláte, bratře Aloisi?“ Ten mu odpověděl: „Odcházím, otče. Odcházím do nebe.“

Alois zemřel se slovem „Ježíši“ na rtech v oktávu Božího Těla ve čtvrté večer mezi desátou a jedenáctou hodinou dne 20. června roku 1591.

Bezprostředně po jeho smrti si mnozí losem rozdělili jeho střevíce, jeho košili, jeho šaty, přikrývku u postele; brali si za relikvii i vlasy a nehty.

Potom tělo světcovo zanesli do domácí kaple, kde je vystavili k veřejné úctě. K večeru přenesli tělo v průvodu do kostela Zvěstování Panny Marie, kde se konaly zádušní hodinky. Po nich se sešlo v kostele tolik lidí, že vznikla tlačence. Tlačili se k márám, aby se se zesnulým rozloučili nebo si vzali nějakou relikvii na památku - stříhali mu vlasy a svrchní roucho. Teprve v noci mohli tělo sv. Aloise pohřbít a kostel zavřít. Před pohřbem radili někteří otcové, zvláště P. Robert Bellarmin, aby Aloise nepochovávali bez rakve, jak bylo v Tovaryšstvu zvykem. Poněvadž se neví, zdali Bůh ho neoslaví zázraky. Dali jej tedy do dřevěné truhly a vyžádali si dispens pro své

rozhodnutí od příslušné církevní autority.

Matka doña Marta obdržela po smrti svého syna tento dopis od P. Klaudiuse Akvaviva, generála Tovaryšstva Ježíšova: „Její Jasnost má drahého a věrného orodovníka v nebi; a že možná pevně za to mít, že jeho požehnaná duše již nyní tam požívá věčné slávy a že v nebi přimlouvá se za ni a za řád a vyjednává jim pomoc a potěšení.“

To, že je Alois v nebi, dosvědčila podle zvláštního vidění karmelitka sv. Máří Magdalena z Pazzi, která byla Bohem obdarována mnohým mystickým viděním. Byla Aloisovou současnicí. 4. dubna roku 1600 jí Pán ukázal nesmírnou slávu sv. Aloise v nebi, takže sv. Máří pronesla tato slova: „Ó, jak velkou slávu prožívá Alois, syn Ignácův! Nikdy bych tomu neuvěřila, kdyby mi to můj Ježíš nebyl ukázal. Pravím, je to veliký světec.“

Roku 1605 byl jako první jezuita blahorečen. 31. prosince roku 1726 ho Benedikt XIII. svatořečil.

Zpracováno podle knihy P. Virgilia Ceperiho a jiných novějších spisů (P. Josef Koudelka. Brno 1898)

Marta Moravcová

PŘIJETÍ SVÁTOSTI BÍŘMOVÁNÍ

V den letnic, sesláním Ducha svatého, se církev viditelně představila světu. Dar Ducha zahajuje nový čas „**rozdávání tajemství**“: čas církve, v němž Kristus zjevuje, zpří-

tomňuje a sdílí své dílo spásy prostřednictvím liturgie své církve, „dokud on nepřijde“. *Katechismus katolické církve 1076*

V naší farnosti se udílela svátost bířmování před dvěma lety. Přijalo ji devět křesťanů. Je tedy potřebné k přijetí této svátosti znovu vyzvat. V případě zájmu by od ledna 2011 začala příprava na přijetí této důležité svátosti křesťanské dospělosti.

V této záležitosti, prosím, kontaktujte P. Kamila Vrzala

ÚPRAVA OZVUČENÍ V ČESTÍNSKÉM KOSTELE

Vzhledem k neúplnému ozvučení kostela sv. Petra a Pavla v Čestíně přistoupíme k doplnění stávajícího ozvučení o dva mikrofony (u ambonu a na obětním stole) + stojany. Dále plánujeme pořídit přenosný mikrofon pro zpěv z kůru. K celkovému zlepšení ozvučení v přední části kostela se přidají dva reproduktorové stojany. Celková úprava a doplnění ozvučení bude vyžadovat pořízení nového zesilovače.

Materiálové náklady spojené s plánovanou úpravou se budou pohybovat kolem 30 000 Kč. Práce bude provedena svépomocí. Na pokrytí nákladů se při mši sv. v kostele v Čestíně uskuteční první listopadovou a prosincovou neděli sbírka.

Jsmo přesvědčeni, že úprava stávajícího ozvučení přispěje k zlepšení slyšitelnosti a umožní širší využití.

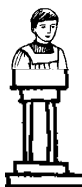
P. Kamil

SLAVÍME MŠI SVATOU SLOUPEČEK NEJEN PRO DĚTI A RODIČE -části mše svaté-

Vstupní modlitba

Vstupní modlitbou začíná bohoslužba slova. Kněz se modlí s rozpjatýma rukama, což naznačuje přirozený projev duše očekávající pomoc shora. V modlitbě je obsažena chvála i dík. V modlitbě slyšíme důležitý úkol církve pro ten určitý den. Při vstupní modlitbě se stojí.

Čtení

V neděli se předčítají zpravidla dvě čtení. První čtení bývá vybráno z knih Starého zákona, druhé z Nového zákona. Pověřeným čtenářům se říká lektori. Čtení se předčítá od vyvýšeného čtenářského pultu - ambonu. Na konci přečteného úryvku lektor zvolá: Slyšeli jsme slovo Boží. Všichni přítomní odpovídají Bohu díky.

Evangelium

Čtení evangelia je nejdůležitější částí bohoslužby slova.

Evangelium může číst kněz nebo jáhen. Slavnostní ráz se zvýší, když při čtení stojí ministranti se svíčkami. Na začátku se přežehnáme křížem na čele, na ústech a na prsou. Říkáme tím: Ježíš je v mých myšlenkách, v mých slovech a v mém srdci. Po přečtení se zvolá: Chvála tobě Kriste.

ZVEME VÁS OZMAMUJEME

- v sobotu 6. listopadu v 18:00 h v Sudějově bude bohoslužba zvlášť zaměřena na rodiče a děti.

- v neděli 21. 11. v 17:00 h jste srdečně zváni do Komunitního centra sv. Jiljí na koncert kolínského smyčcového kvarteta. Vstupné dobrovolné.

- V neděli 28. listopadu od 16:00 h vás farní **filmový klub Jiljí** zve na filmový seminář: "**Odpoledne s kardinálem Špidlíkem**". Osobnost prochnutou duchovním životem a plnou čistého humoru nám zde zůstala nejen ve vzpomínkách, ale i ve filmech.

- V neděli 5. prosince nás při bohoslužbách v Janovicích a v Čestíně navštíví biskup z Myry. Zvlášť si přeje setkat se s dětmi. Buďte, děti, na tuto významnou návestě připraveny.

- V sobotu 11. prosince dopoledne se uskuteční v KC sv. Jiljí **adventní duchovní obnova**. Povede ji kardinál Miloslav Vlk. Začátek v 8.30 h.

- Od listopadu je možné v sakristii každého kostela zakoupit stolní kalendáře na rok 2011.

Doteky světla 68 Kč; ostatní 60 Kč.

ROZPIS BOHOSLUŽEB ZE SLAVNOSTI VŠECH SVATÝCH A VZPOMÍNKY VŠECH VĚRNÝCH ZEMŘELÝCH

	PO 1.11.	ÚT 2.11.	NE 7.11.
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	18:00	16:00 požehnání hrobů na hřbitově 17.00 mše svatá	
SUDĚJOV		8:00 mše sv.	
ČESTÍN	18:00	16:30 požehnání hrobů na hřbitově 17:00 mše svatá	
VIDICE		14:30 požehnání hrobů na hřbitově 15:00 mše svatá	
ŽÍŠOV			14:00
MALEJOVICE			15:00

Odpustky pro duše v očistci:

Od 1. listopadu odpoledne a po celý den 2. listopadu je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastněné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastněné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé.

Každý čtvrtek ráno v 8:00 h modlitba breviáře v KC sv. Jiljí.

Každou první neděli v měsíci na faře v Čestíně od 9:00 do 9:45 h příležitost ke svátosti smíření.

Vydáno: 31. 10. 2010 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
www.farnostjanovice.cz
 IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Josef Nerad, tel.: 606 683 690, e-mail: neradjosef@seznam.cz
 P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
 P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmyky

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 19. 12. 2010

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.